

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/112/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213203572
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1213203572.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

1213203572a MészárosováVlania (Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej, v spore žalobcu: G.. D. L., U.. XX.XX.XXXX, F. R. G.Y. XX, R., D. X, Č. A., Š. O. Č. A., zastúpeného: JUDr. E. Mišíková & JUDr. Ing. R. Cádra, s.r.o., so sídlom Partizánska 2, Bratislava, IČO: 50 469 738, proti žalovanému: C.. D. L., D., U., E. E. D. X/A, R., B.: XX XXX XXX, zastúpenému: Advokátska kancelária Mišík, s. r. o., so sídlom Bajkalská 21/A, Bratislava, IČO: 36 862 746, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 133.115,- eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 11. mája 2021, č.k. 18C/36/2013-691, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v celom rozsahu. Skutkový stav ustálený vykonaným dokazovaním po právnej stránke posúdil podľa § 3 ods. 1, § 4 ods.4, § 40 ods.1 Notárskeho poriadku, § 1 písm. a), § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1 písm. a), § 4 ods. 1 písm. a) bod 2., § 17 ods.1, ods.2, ods.4, § 25 ods.1, zákona č. 514/2003 Z.z. v spojení s § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s porušením povinností žalovaného ako notára pri výkone notárskej činnosti - pri spisovaní notárskej zápisnice o právnom úkone (vyhlásenie povinnej osoby o uznaní dlhu a o súhlase povinnej osoby s vykonateľnosťou tejto notárskej zápisnice podľa ustanovenia § 41 ods. 2 Exekučného poriadku), resp. pri spisovaní notárskej zápisnice o osvedčení právne významnej skutočnosti (skartovanie 15 zmeniek). V celom rozsahu sa stotožnil s procesnou obranou žalovaného o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie. Konštatoval, že spísanie notárskej zápisnice o právnom úkone, resp. o osvedčení právne významnej skutočnosti, je typickou notárskou činnosťou v zmysle § 3 ods. 1 Notárskeho poriadku, ktorá je podľa § 4 ods. 4 Notárskeho poriadku výkonom verejnej moci. Za škodu spôsobenú notárom pri notárskej činnosti nezodpovedá priamo notár podľa § 40 Notárskeho poriadku, ale zodpovednostným subjektom je štát, pričom sa uplatní osobitná právna úprava zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Notárska činnosť je výkonom verejnej moci, konkrétne úradným postupom notára o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v zmysle § 2 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z., a notár je orgánom verejnej moci v zmysle § 2 písm. b) bodu 2. zákona č. 514/2003 Z.z. Pokiaľ notár pochybí pri výkone notárskej činnosti, ide o nesprávny úradný postup, za ktorý nesie zodpovednosť štát podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z.z. Poškodený v takom prípade musí postupovať podľa ustanovení § 15 a nasl. zákona č. 514/2003 Z.z., teda musí svoj nárok na náhradu škody (a nemajetkovej ujmy) vopred predbežne prerokovať s príslušným orgánom, ktorým je v tomto prípade

podľa § 4 ods. 1 písm. a) bodu 2. zákona č. 514/2003 Z.z. Ministerstvo spravodlivosti SR. Napokon, túto skutočnosť si uvedomil aj samotný žalobca, ktorý v priebehu konania vzal žalobu späť v časti o zaplatenie náhrady škody vo výške 1.000.000,- eur s príslušenstvom a v časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 366.885,- eur s príslušenstvom, a to práve s odôvodnením, že si nárok na náhradu škody a časť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 16.885,- eur bude po predbežnom prerokovaní nároku na Ministerstve spravodlivosti SR uplatňovať žalobou proti Slovenskej republike v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Uviedol, že žalobca v tejto súvislosti argumentoval tým, že ustanovenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. umožňuje poškodeným subjektom domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v najvyššom prípustnom rozsahu 16.885,- eur, a preto bol nútený v zostávajúcej časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 133.115,- eur domáhať sa svojich práv v tomto konaní priamo proti žalovanému. Takýto postup je podľa názoru žalobcu plne konformný so základným princípom spočívajúcim v zákaze odopretia spravodlivosti, v zmysle ktorého nie je možné, aby súdy odmietli poskytnúť ochranu určitému nároku len preto, že právna úprava v danej otázke chýba, je neúplná či nedostatočná. S uvedeným právnym posúdením veci zo strany žalobcu nesúhlasil s poukazom na to, že právna úprava zodpovednosti štátu za škodu a nemajetkovú ujmu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci je v tomto ohľade úplná, dostatočne určitá a jednoznačná, a teda neobsahuje žiadnu medzeru, ktorú by bolo potrebné preklenúť aplikáciou právnych princípov (napr. zákazu odopretia spravodlivosti) alebo všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Poukázal na to, že zákon č. 514/2003 Z.z. na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy (zákon č. 58/1969 Zb.) výslovne priznáva okrem nároku na náhradu škody aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. S poukazom na dôvodovú správu mal za to, že právna úprava náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci podľa § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. je po kvalitatívnej stránke upravená komplexne (t. j. poskytuje právnu ochranu všetkým zložkám práva na ochranu osobnosti). Konštatoval, že zodpovednosť za škodu a nemajetkovú ujmu spôsobenú pri výkone verejnej moci je upravená v osobitnom zákone č. 514/2003 Z.z., pričom v zmysle § 25 ods. 1 tohto zákona sa všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka použijú len subsidiárne, t. j. pokiaľ tento zákon neustanoví inak. Vzájomný vzťah jednotlivých režimov občianskoprávnej zodpovednosti za škodu (a nemajetkovú ujmu) a jednotlivých druhov tejto zodpovednosti sa riadi zásadou, že osobitná právna úprava ruší úpravu všeobecnú (lex specialis derogat legi generali). Všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka sa použijú len vtedy, ak zodpovednosť za škodu a nemajetkovú ujmu nie je osobitne upravená v inom zákone. Zásada lex specialis derogat legi generali zabezpečuje praktické uplatnenie princípu, že za jednu škodovú udalosť možno poškodeného odškodniť len raz. Z uvedeného je zrejmé, že nároky, ktoré vyplývajú z jednotlivých režimov zodpovednosti za škodu, v zásade nemožno vnímať ako nároky kumulatívne, t. j. tak, že poškodený má nárok na odškodnenie z každého systému zodpovednosti za škodu. Rovnako tak vzájomný vzťah systémov zodpovednosti za škodu definovaný uvedenými princípmi zásadne neumožňuje, aby si poškodený vyberal čiastkové nároky z viacerých systémov náhrady škody podľa výhodnosti a aby si takto vyskladal individuálny systém odškodnenia. Rozdielna výška jednotlivých nárokov, prípadne rozdielne druhy týchto nárokov v rámci viacerých systémov zodpovednosti za škodu, samy osebe nepredstavujú prejav nerovnakého zaobchádzania, prípadne prejav diskriminácie. Nemožno hodnotiť čiastkový nárok izolovane, jednotlivé systémy zodpovednosti za škodu treba posudzovať komplexne - teda čiastkové nároky súhrne. Prípadné rozdiely medzi systémami zodpovednosti za škodu - ich relatívna výhodnosť alebo nevýhodnosť - je v zásade prípustná - môže byť prejavom napr. zvýšeného rizika spojeného s určitým povoláním alebo iných okolností, ktoré takéto rozdiely odôvodňujú (porovnaj uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 05.06.2014 sp. zn. IV. ÚS 329/2014). Uviedol, že neprichádza do úvahy taký výklad príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. a Občianskeho zákonníka, aký prezentoval žalobca vo svojich vyjadreniach. Žalobcovi mohol vzniknúť len jeden nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorý sa riadi osobitnou právnou úpravou zákona č. 514/2003 Z. z. a subsidiárne všeobecnou právnou úpravou Občianskeho zákonníka s tým, že tento nárok bolo možné uplatniť výlučne proti štátu ako zodpovednému subjektu. Žalobcovi nemohol vzniknúť jeden nárok na odškodnenie proti štátu (podľa zákona č. 514/2003 Z.z.) a kumulatívne druhý nárok na odškodnenie priamo proti žalovanému (podľa Občianskeho zákonníka), a to len z dôvodu, že zákon č. 514/2003 Z.z. obsahuje limitáciu výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Takýto výklad je nielen v rozpore s výslovným znením zákona, ale ide aj proti celkovej systematike a proti duchu tohto zákona: cieľom tejto osobitnej právnej úpravy je nepochybne to, aby nárok poškodeného na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci v celosti "vybavil" štát (keďže orgány verejnej moci pri výkone verejnej moci konajú v jeho mene), ktorý si následne vo svojej vlastnej "réžii" uplatní nárok na regresnú náhradu voči zodpovednej inštitúcii alebo osobe (porovnaj § 21 a nasl. zákona č. 514/2003 Z.z.). Poukázal tiež na to, že limitácia výšky náhrady nemajetkovej ujmy bola do ustanovenia

§ 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. zavedená zákonom č. 412/2012 Z.z. s účinnosťou od 01.01.2013. Z dôvodovej správy k tomuto zákonu vyplýva, že úmyslom zákonodarcu bolo odstrániť nejednotný prístup súdov a zároveň stanoviť hornú hranicu peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy. Aj z nej je jednoznačné, že právna úprava náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci je v zákone č. 514/2003 Z.z. upravená komplexne, a to aj po kvantitatívnej stránke (t. j. čo do rozsahu, resp. výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy). Cieľom tejto novelizácie bezpochyby bolo stanoviť maximálnu výšku peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, čo vylučuje súčasnú aplikáciu všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o náhrade nemajetkovej ujmy. Nad rámec už prezentovanej argumentácie dodal, že limitácia výšky náhrady nemajetkovej ujmy bola do zákona č. 514/2003 Z.z. zavedená až zákonom č. 412/2012 Z.z. s účinnosťou od 01.01.2013, ktorý však neobsahoval prechodné ustanovenie. Keďže k žalobcom tvrdenému neoprávnenému zásahu (nesprávne úradnému postupu), a teda aj ku vzniku nemajetkovej ujmy, malo dôjsť ešte v roku 2010, mal by byť tento nárok na náhradu nemajetkovej ujmy posudzovaný podľa právnej úpravy účinnej do 31.12.2012. Odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.03.2016 sp. zn. 7Cdo/262/2015, nález Ústavného súdu SR zo dňa 24.01.2017 sp. zn. III. ÚS 754/2016. Z týchto dôvodov žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v konaní, a preto sa nezaoberal vo svojom rozhodnutí tým, či žalovaný ako notár pri výkone notárskej činnosti porušil svoje povinnosti ustanovené v Notárskom poriadku, keďže túto otázku je oprávnený riešiť súd v spore medzi poškodeným a štátom o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., resp. následne v spore medzi štátom a notárom (príp. poisťovňou) o regresnú náhradu podľa § 21 a nasl. zákona č. 514/2003 Z.z. Z rovnakého dôvodu sa nezaoberal tým, aké následky v osobnostnej sfére žalobcu (dopady na jeho osobný a pracovný život) mal spôsobiť žalovaný porušením svojich povinností (nesprávnym úradným postupom). Z uvedených dôvodov zamietol aj návrhy žalobcu na vykonanie dokazovania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie z dôvodov, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zodpovednosť za škodu žalovaného oprel o ustanovenia zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti a subsidiárne o ustanovenia Občianskeho zákonníka. S poukazom na § 40 Notárskeho poriadku uviedol, že osobitným zákonom je zákon číslo 513/2004 Z.z., ktorý však ustanovuje inak len v prípade nároku na náhradu škody a v prípade nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v určitej, stanovenej výške. V prípade, ak vznikne nemajetková ujma v podstatne vyššej výške ako je základná limitácia, poškodený by potom nemal žiaden nárok na náhradu takejto ujmy, čo je nepochybne v rozpore so základným právnym princípom spočívajúcim v zákaze odopretia spravodlivosti. Zákon č. 513/2004 Z.z. nereflektuje však už celú skutočnú výšku vzniknutej nemajetkovej ujmy, a teda jeho právna úprava je nedostatočná v tom prípade, ak vzniknutá nemajetková ujma presahuje zákonom stanovenú limitáciu. Vytýkal súdu prvej inštancie, že neuviedol, akým spôsobom sa má poškodený domôcť celého rozsahu nemajetkovej ujmy, ktorá mu je spôsobená. K uzneseniu Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚSS 329/2014 uviedol, že jeho závery nie sú v rozpore s uplatňovaným nárokom a nemožno týmto rozhodnutím odôvodňovať neopodstatnenosť jeho žaloby. Ústavný súd v tomto rozhodnutí skutkovo riešil odlišnú situáciu aká je predmetom tohto súdneho konania. Argumentoval, že ak určité nároky špeciálny právny predpis nepokrýva, teda nerieši ich, je potrebné na tieto nároky aplikovať ustanovenia príslušného všeobecného právneho predpisu. Špeciálny právny predpis, zákon č. 514/2003 Z.z., upravuje rozsah zodpovednosti štátu, a to tak, že štát zodpovedá za škodu a nahradzuje škodu v konkrétnych situáciách v plnej výške skutočne vzniknutého nároku a za nemajetkovú ujmu zodpovedá len do určitej výšky. Tento osobitný predpis však nevylučuje uplatnenie si zostávajúceho nároku do výšky skutočne vzniknutého nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, a teda je v tomto prípade potrebné postupovať podľa ustanovení všeobecného predpisu. Zákon č. 514/2003 Z.z. predpokladá takúto situáciu, keď v ustanovení § 17 ods. 3 používa k výške nemajetkovej ujmy "sa určuje", pričom tento odsek neobsahuje žiadne konkrétne limity a tiež v tomto ohľade poukázal na § 17 ods. 4, pričom ich výkladom je potrebné dôjsť k záveru, že skutočne spôsobená nemajetková ujma môže byť vyššia ako suma, ktorú je možné priznať podľa zákona č. 514/2003 Z.z., pričom tento zákon spôsob náhrady tohto zostatku nároku nerieši, a teda pre spôsob jeho náhrady je potrebné použiť príslušné ustanovenia všeobecného predpisu. Takýmto postupom je vytvorený systém náhrady škody, v ktorom je v plnom rozsahu dodržaná zásada vyjadrená v uznesení Ústavného súdu SR, že za jednu škodovú udalosť možno poškodeného odškodniť len raz. Záverom dodal, že hoci spísanie notárskych zápisníc sa uskutočnilo roku 2010, ujma spôsobená v nemajetkovej sfére sa formovala a prehlbovala aj následnými úkonmi a konaniami, ktoré bolo nevyhnutné vykonať za účelom eliminácie následkov

vyvolaných spísaním notárskych zápisníc. Preto je potrebné aplikovať zákon v znení účinnom v čase, keď sa v ňom už nachádzali ustanovenia zákonnej limitácie výšky priznanej nemajetkovej ujmy. Dodal, že prvoinštančný súd nevykonal viacero dôkazov, ktoré sú spôsobilá objasniť skutkový stav veci.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca svoj nárok uplatnil voči žalovanému nesprávne, keďže v zmysle právnej úpravy, ktorej je zákon č. 514/2003 Z.z. nie je žalovaný subjektom pasívne legitimovaným vystupovať v danom spore. Poukázal na to, že súd prvej inštancie sa s argumentáciou žalobcu v odôvodnení vysporiadal, pričom aplikoval na posúdenie daného prípadu relevantný právny predpis. Zákon č. 514/2003 Z.z. je právnym predpisom majúcom povahu lex specialis a v prípade, ak nastane poškodeného subjektu vznikne škoda alebo nemajetková ujma v dôsledku výkonu verejnej moci, je potrebné postupovať v zmysle tohto právneho predpisu. Pokiaľ mala žalobcoví v dôsledku výkonu notárskej činnosti žalovaného vzniknúť škoda resp. nemajetková ujma, spravuje sa jej uplatnenie, ako aj náhrada zákonom č. 514/2003 Z.z. V zmysle platnej právnej úpravy je tak subjektom pasívne legitimovaným pre možnosť uplatnenia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch štát, a to prostredníctvom určeného štátneho orgánu, pričom žalovaný takto určeným orgánom nie je. Poukázal tiež na to, že v čase vzniku ujmy na strane žalobcu, teda v čase tvrdeného porušenia povinnosti žalovaného pri výkone verejnej moci, bolo znenie ustanovenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. odlišné a limit možnosti priznania výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch poškodenému subjektu nebol týmto zákonom stanovené. Žalobca si tak mohol uplatniť celý rozsah tvrdenej vzniknutej nemajetkovej ujmy v peniazoch bez akéhokoľvek zákonného obmedzenia. Zo uvedených dôvodov navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

4. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie správne v prvom rade posúdil žalobcom uplatňovaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy; ktorý mu mal vzniknúť nesprávnym úradným postupom žalovaného pri výkone notárskej činnosti; z hľadiska námietky žalovaného týkajúcej sa nedostatku jeho pasívnej legitimácie v konaní. Správne posúdil otázku pasívnej legitimácie po právnej stránke, keď jeho závery vychádzajú zo správnej aplikácie ako i výkladu právnych predpisov a plne korešponujú aj so závermi vyplývajúcimi z doterajšej súdno-aplikačnej praxe. Súd prvej inštancie správne oprel svoje závery o relevantné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z., Notárskeho poriadku a Občianskeho zákonníka, a svoje úvahy vedúce k zamietnutiu žaloby pre nedostatok pasívnej legitimácie žalovaného dôkladne odôvodnil, keď podrobne a právne precízne vysvetlil svoj myšlienkový postup s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti a tiež s poukazom na prijaté právne závery, uviedol všetky relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie po právnej stránke založil a zároveň sa dôsledne vysporiadal so všetkými relevantnými argumentmi a dôkaznými návrhmi sporových strán, a tiež náležite posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok strán sporu súvisiacimi s predmetom konania. Odvolanie žalobcu nie je spôsobilé; z hľadiska ním uplatňovaných odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. e), h) C.s.p. a ich obsahového vymedzenia; spochybniť správnosť záverov súdu prvej inštancie v otázke pasívnej legitimácie. Žalobca v podanom odvolaní neargumentuje skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu právneho hodnotenia súdu prvej inštancie, a ani takými, ktoré by nebol súd prvej inštancie uvážil, z konania pred súdom prvej inštancie iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver, nevyplýva.

6. Žalobca vo svojom odvolaní už len zopakoval svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvej inštancie, ktorý sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vyčerpávajúco vysporiadal s tým, prečo na ne neprihliadol, a poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce právny základ rozhodnutia, a preto jeho rozhodnutie možno považovať v tomto ohľade za presvedčivé. So zreteľom na uvedené odvolací súd považuje právne závery súdu prvej inštancie za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvej inštancie k týmto záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje. S poukazom na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p.

7. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že spísanie notárskej zápisnice o právnom úkone, resp. o osvedčení právne významnej skutočnosti, je notárskou činnosťou, ktorú je potrebné považovať za výkon verejnej moci, a že za škodu spôsobenú notárom pri výkone notárskej činnosti nezodpovedá priamo notár podľa § 40 Notárskeho poriadku, ale zodpovedným subjektom je štát, a preto sa uplatní osobitná

právna úprava zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej verejnej moci. Odvolací súd rovnako zastáva názor, že právna úprava zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci je úplná a komplexná aj čo do nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, a zhodne so súdom prvej inštancie v tomto smere odkazuje na znenie dôvodovej správy k zavedeniu právnej úpravy náhrady nemajetkovej ujmy v zákone č. 514/2003 Z.z. Taktiež treba konštatovať, že právna úprava náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone moci je v zákone č. 514/2003 Z.z. upravená komplexne aj po kvantitatívnej stránke, čo vylučuje súčasnú aplikáciu všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o náhrade nemajetkovej ujmy. V tomto smere si odvolací súd osvojil správne závery súdu prvej inštancie, ku ktorým dospel s poukazom na dôvodovú správu k zákonu č. 412/2012 Z.z., ktorým sa s účinnosťou od 1. 1. 2013 zaviedla limitácia výšky náhrady nemajetkovej ujmy v ustanovení § 17 ods. 4. Súd prvej inštancie tak náležite poukázal na to, že úmyslom zákonodarcu (ratio legis) bolo nároky na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci komplexne upraviť v zákone č. 514/2003 Z.z. vrátane stanovenia jej maximálnej výšky, v záujme zjednotenia prístupu súdov pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy tak, aby odškodňovanie nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci nebolo vyššie ako odškodňovanie za trvalé následky na zdraví či za život. Vzhľadom na to, že právna úprava výšky nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci v zákone č. 514/2003 Z.z. je úplná a dostatočná, nemohlo dôjsť zo strany konajúceho súdu k porušeniu princípu denegatio iustitiae. Sám zákonodarcu v tomto prípade stanovil, že na účinné odstránenie a vyváženie ujmy vzniknutej pri výkone verejnej moci je postačujúca taká výška nemajetkovej ujmy, ktorá je poskytovaná obetiam trestných činov. Zákon č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu nemajetkovej ujmy rieši, a preto nemožno konštatovať, že by v dôsledku chýbajúcej právnej úpravy mala do úvahy prichádzať aplikácia všeobecných právnych predpisov týkajúcich sa náhrady nemajetkovej ujmy. Výklad právnej úpravy súdom prvej inštancie je plne konformný so zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z.z. a interpretácia jeho relevantných právnych noriem súdom prvej inštancie je založená na zrozumiteľnej a racionálnej argumentácii.

8. Súd prvej inštancie vyvodil z konštantnej judikatúry správny záver, že v danom prípade sa ohľadne nároku na náhradu nemajetkovej ujmy; vzhľadom na tvrdenia žalobcu o nesprávnom úradnom postupe; uplatní právna úprava zákona č. 514/2003 Z.z. účinná do 31.12.2012. Pretože pre posúdenie náhrady nemajetkovej ujmy je rozhodujúce kedy došlo k nesprávnomu úradnému postupu, považoval odvolací súd námietky žalobcu uvádzané v tejto súvislosti v odvolaní za nedôvodné.

9. Vzhľadom na vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvej inštancie by odvolací súd posudzovaním odvolacích námietok žalobcu už len opakoval správnosť záverov súdu prvej inštancie, ktorý po dôkladnej úvahe vydal svoje rozhodnutie v súlade s platnou právnou úpravou. Žalobca len zopakoval skutočnosti, na ktoré poukazoval a ktoré odprezentoval aj pred súdom prvej inštancie, pričom na dôkladnom zvážení a správnom vyhodnotení aj týchto skutočností a tvrdení spočíva prvoinštančným súdom vydaný rozsudok.

10. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).